

St-lova povinnost k alimentování obou dětí i rozvedené manželky zanikla dobrovolným narovnáním, které uzavřel st-l v březnu 1922, — tedy před vydáním a před účinností cit. zák. č. 394/22 a jímž se povinností alimentálních zhostil, tak že neměl a nemá za účinnosti cit. zákona toho času žádné povinnosti alimentální. Poněvadž rozhodnou podle zákona jest pouze okolnost, existuje-li povinnost alimentální za účinnosti řečeného zákona, jest lhostejno, zda a jaký svůj kapitál st-l před vydáním cit. zák. k tomu cíli vynaložil, aby se svých povinností alimentálních sprostil.

Není tedy stížnost důvodná a bylo ji zamítnouti.

Č. 4652.

Administrativní řízení. — Vojenské věci. — Řízení před nss-em (Slovensko): I. O kompetenci rozhodovací o nárocích na náhradu za válečné úkony. — II. O kompetenci nss-u podle § 2 č. 6 zák. č. 3/1918.

(Nález ze dne 28. dubna 1925 č. 8744.)

V ě c: Julius Sch. v A. proti ministerstvu národní obrany (min. místotaj. Dr. Kar. Řezáč) o odškodné dle zákona o válečných úkonech.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e o d m í t á j a k o n e p ř í p u s t n á.

D ů v o d y: Udávaje, že mu dne 6. července 1919 byly 2. setninou čsl. pěš. pl. č. 8 zrekvirovány 2 koně v ceně 20.000 K a povoz s postrojem v ceně 5000 K na jeho pronajmutém statku v A. na území nyní maďarském, tehdy však pod čsl. vrchnost náleževším, žádal st-l podáním ze dne 29. září 1919 velitelství východní skupiny generála D. v Košicích o vrácení řečených předmětů, eventuálně o zaplacení 25.000 K a podáním z března 1921 županský úřad v Rimavské Sobotě o náhradu škody 25.000 K na základě § 33 zák. o válečných úkonech. Mno nevyhovělo žádosti této, poněvadž odebrání koní se stalo na statku v A., t. j. na cizím státním území. S hlediska zák. čl. LXVIII. z roku 1912 o válečných úkonech nelze rekvisici na nepřátelském území považovati za válečný úkon a proto také vojenskou správu netíží závazek k náhradě takových škod.

O stížnosti do tohoto výnosu podané uvážil nss toto:

Nss jest dle § 2 č. 6 zák. z 2. listopadu 1918 č. 3 Sb. povolán rozhodovati o nárocích proti státu jen tenkráte, rozhodly-li již o nárocích těchto v mezích své příslušnosti v instančním pořadí úřady správní a jde-li toliko o přezkoumání tohoto rozhodnutí. Nss může tedy dle tohoto ustanovení podrobiti své kognici toliko autoritativní, právní moci schopný výrok, nikoli pouhé právní moci nezpůsobilé prohlášení, jímž úřad správní odpeřel uznati nárok proti státu uplatňovaný. Mno nař. výnosem »nevyhovělo st-lově žádosti o náhradu« škody, které se st-l na státu domáhal. Z fórmulace této nelze souditi, že mno osobovalo si kompetenci rozhodnouti o nároku st-lově výrokem autoritativním. Bylo by tedy možno uznati nař. usnesení za takový autoritativní výrok jen tehdy, je-li mno příslušno, aby o řečeném nároku rozhodlo, t. j. výrok právní moci schopný vydalo.

St-I vyvozuje uplatněný nárok výslovně z ustanovení zák. čl. LXVIII. z r. 1912. Rozhodovati o nárocích na odškodnění za úkon válečný, jakož i o nárocích na náhradu škod na základě cit. zákona vzešlých, jest však dle § 33 téhož zák. čl. příslušna zvláštní komise složená ze zastupců zúčastněných ministerstev a nikoli mno.

Na tom nebylo nic změněno zák. článkem XXIII. z r. 1916, kterým byl ministr honvédů jen zmocněn ustanoviti nařízením, že dotčené nároky mohou býti vyřízeny ujednáním se stranami, tedy cestou smírnou před komisemi okresními nebo zemskými.

Příslušnost vyřizovati nároky takové úředním rozhodnutím, to jest jednostranným aktem autoritativním, zůstala nadále vyhražena řečené ministerské komisi ve smyslu § 33 zák. čl. LXVIII. z r. 1912. Není tedy možno přiznati mno kompetenci rozhodovat o nároku, o který jde. Za tohoto stavu práva nelze tedy nař. výnos mno uznati za výrok dle § 2 č. 6 zák. z 2. listopadu 1918 č. 3 Sb. před nss nařikatelný, jeví se tedy stížnost do výnosu toho nepřipustnou.

Pokud st-I snaží se uplatňovaný nárok in eventum opřítí o to, že rekvisice provedena byla sice na cizím státním území, ale čs. vojskem na majetku čsl. státnímu občanovi patřícím a z čs. území pocházejícím a hledá-li takto právní základ tvrzeného nároku snad mimo zákon o válečných úkonech, nemění to nic na právní povaze nař. výroku, neboť není vůbec žádné normy, jež by udílela mno příslušnost rozhodovati způsobem autoritativním o náhradních nárocích tohoto druhu ať v rámci ať mimo rámeček zákona o válečných úkonech.

Bylo tedy stížnost odmítnouti jako nepřipustnou.

Č. 4653.

Státní zaměstnanci. — Vojenské věci: Není nároku na zápočet do čsl. státní služby doby ztrávené v armádách gen. Alexejeva, Denikina a Wrangela.

(Nález ze dne 29. dubna 1925 č. 11.651/24).

Věc: Karel K. v Bratislavě proti ministerstvu sociální péče o propočtení let.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Rozhodnutím z 6. února 1924 vyslovil žal. úřad, že nevyhovuje žádosti st-le z 23. června 1923 o započtení služby válečné, ztrávené v zajetí z důvodu, že podle sdělení mno, kanceláře čsl. legii nelze dobu po 28. říjnu započísti, protože st-I měl možnost vrátiti se do vlasti dříve než v prosinci 1921 a armády Alexejeva, Denikinova a Wranglova nejsou považovány za armády spojenecké.

Stížnost do tohoto rozhodnutí podaná neuvádí zákonného ustanovení, podle kterého by st-li příslušel nárok na započtení uvedené doby a které zákonné ustanovení tedy žal. úřad podle jejího mínění svým rozhodnutím porušil, nýbrž omezuje se prostě na tvrzení, že uvedené armády nutno považovati za armády spojenecké a že st-I se nemohl dříve vrátiti do vlasti. Může se tedy také nss ve smyslu § 5 zák. o ss zabývati nař. rozhodnutím jen v mezích daných touto námitkou. Tu stačí pak